

**CHCI SVOJI
MÁMU.**

ANATOMIE SEBEVRAŽDY

ALICE
BIRCHOVÁ

REŽIE
PŘEKLAD
DRAMATURGIE
SCÉNA A KOSTÝMY
HUDBA

OBSAZENÍ

ANNA
BONNIE
CAROL
FELIX / MARK / DAN / TIM
EMMA / DAISY / MAY / ESTHER / DIANE
JAMIE
JOHN
TOBY / DAVE / LUKE / STEVE
JO / LAURA / ZDRAVOTNÍ SESTRA / LOLA
DAISY / ANNA / DÍTĚ

NÁPOVĚDA
INSPICE

MARIÁN AMSLER
ADÉLA ŠOTOLOVÁ
LENKA VEVEKOVÁ
EVA ZEŽULA
FILIP MÍŠEK

NINA FRIDRICHOVÁ
GABRIELA MÍČOVÁ
PETRA TENOROVÁ
VIKTOR DVOŘÁK
EVELLYN PACOLÁKOVÁ
ALEŠ BÍLÍK
MILAN KAČMARČÍK
TOMÁŠ PAVELKA
DANIELA KAŇKOVSKÁ
ALOISIE FIALOVÁ

VERONIKA KOUDELKOVÁ
TOMÁŠ SLAVÍK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a Jakub Martiňák. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Jana Kohoutová. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Výroba vlásenek Eva Hrušková. Výroba dekorace Petr Vaňáč – CENTRUM REKLAMY. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

DIVADELNÍ HRA JAKO PARTITURA

Scénář *Anatomie sebevraždy* vypadá na první pohled nezvykle. Stránky jsou orientované naležato a rozdělené do tří sloupců. Každý z nich patří jednomu příběhu, jedné generaci: Carol, její dceři Anně a Annině dceři Bonnie. Jejich osudy však nesledujeme chronologicky jeden po druhém, ale všechny současně. To, co je v běžném dramatickém textu řazeno za sebou, tu stojí vedle sebe. Stránka tak připomíná spíš hudební partituru než tradiční scénář. Tři sloupce jsou jako tři samostatné hlasy jedné skladby: každý vypráví vlastní příběh, zároveň je ale přesně komponován ve vztahu k ostatním.

Tento princip určoval už samotný způsob, jakým Birchová hru psala. Nevytvořila nejprve celý příběh babičky, potom matky a nakonec dcery, aby je následně propojila. Psala napříč stránkou, řádek po řádku, všechny tři příběhy zároveň. Postavy z různých časových rovin za sebe nevědomky dokončují věty, opakují stejná slova, ale v jiných souvislostech, nebo vytvářejí významové kontrapunkty. Repliky z různých desetiletí vstupují do neustálého dialogu, jednotlivé motivy se přelévají mezi generacemi, vracejí se a proměňují. Minulost, přítomnost a budoucnost tu nejsou oddělené: to, co se stalo jedné generaci, je stále přítomné v životě té další.

Právě v tomto přelévání motivů mezi jednotlivými příběhy se nejvýrazněji ukazuje hudební princip celé hry. Způsob, jakým se jednotlivé motivy vracejí, může připomínat fugu – skladbu založenou na několika samostatných hlasech, mezi nimiž putuje stejný hudební motiv. Hlasy se postupně vrství, odpovídají si a stejný motiv se v každém z nich vrací v trochu jiné podobě.

Stejnou pozornost jako replikám věnuje Birchová také tichu, pauzám a okamžikům, kdy si postavy vstupují do řeči. Samostatné tečky nejsou prázdná místa na stránce, ale předepsané pauzy; jejich počet určuje délku mlčení. Rytmus hry tak nevytváří pouze to, co postavy říkají, ale také kdy promluví, jak dlouho jsou zticha, koho přeruší nebo s čím jejich věta zazní současně. Herci a herečky proto nemohou zacházet s načasováním repliky zcela volně: drobný posun v jednom sloupci může změnit souzvuk všech tří.

Teprve na jevišti se tak grafická podoba scénáře *Anatomie sebevraždy* promění v to, čím od začátku je: v partituru pro tři generace žen jedné rodiny.

Návrh scény od Evy Zezuly

5. A. KVĚTINY.

*Nemocnice. CAROL v nemocniční košili.
V náruči drží miminko.
Před ní stojí zdravotní SESTRA.*

·
·
·
·
·
SESTRA No tak, Carol
CAROL Ne.
·
·
ne
·
·
ne
Promiňte - Ne.

5. B. DOMA.

*Velká světlá místnost v komuně.
Kamera je připravena.
ANNA stojí. JAMIE stojí před ní.*

·
·
·
·
·
JAMIE Dobrý den
ANNA Ahoj
JAMIE Promiň - ahoj
·
·
Já jsem Jamie
ANNA Jo
·

5. C. BALÓNKY.

*Zahrada. BONNIE stojí.
TIM stojí naproti ní.
Všude kolem jsou balóanky.*

BONNIE Jsi se vším spokojenej
TIM Co?
BONNIE Jsi Spokojenej s tím, jak to dneska
všechno proběhlo
·
·
·
TIM Co to má znamenat?
·
·
·

ALICE BIRCHOVÁ

Alice Birchová (* 1986) je britská dramatička a scenáristka, jedna z nejvýraznějších autorek současného britského divadla.

Prvních pět let života strávila v komunitě Birchwood Hall, kde její rodiče, oba psychoterapeuti, žili s dalšími rodinami a společně se starali o dům, zahradu i děti. Název komunity se otiskl i do rodinné historie: Alice a její sestra podle ní dostaly příjmení. Birchová později vzpomínala zejména na dlouhé společné večery plné rozhovorů a sporů; situace kolem jídelního stolu se také opakovaně objevují v jejích hrách.

Od dětství vášnivě četla a psala. V šestnácti letech absolvovala stáž v literárním oddělení londýnského Royal Court Theatre, kde mimo jiné četla nevyžádané rukopisy. Když v jednom z nich narazila na mimořádně násilnou scénu, byla přesvědčená, že něco takového není možné na jevišti uvést. Dramaturgové jí proto dali číst hry Sarah Kane, Martina Crimpa, Debbie Tucker Green, Caryl Churchill, Samuela Becketta nebo Williama Shakespeara. Díky tomu Birchová zjistila, že na divadle je možné všechno a nemusí se řídit pravidly reality. V osmnácti letech se v Royal Court Theatre zapojila do programu pro mladé autory. Po studiu anglické literatury na univerzitě v Exeteru se přestěhovala do Londýna, pracovala jako servírka a chůva a současně psala první hry.

Debutovala hrou *Many Moons*, výrazný průlom znamenala hra *Revoltu*. Řekla. A zítra zas., radikální feministický text zkoumající, jak jsou moc a gender vepsány do samotného jazyka. K jejím dalším divadelním hrám patří např. *Little on the Inside*, *Ophelias Zimmer*, *Anatomie sebevraždy*, *[BLANK]* nebo *Romans: A Novel*. Ve svých textech Birchová neustále hledá nové způsoby, jak může divadelní hra vypadat: rozbíjí tradiční dramatickou stavbu, experimentuje s jazykem, rytmem a grafickou podobou textu a z formy samotné dělá nositele významu. Vedle původních her vytváří také jevištní adaptace a nové verze klasických děl, např. *Orlanda* Virginie Woolfové či *Lorcova Domu Bernardy Alby*. Opakovaně spolupracuje s režisérkou Katie Mitchellovou, její hry uvádějí přední britské i evropské scény, mimo jiné Royal Court Theatre, Royal Shakespeare Company, National Theatre či berlínská Schaubühne.

Za *Anatomii sebevraždy* získala v roce 2018 Susan Smith Blackburn Prize, nejdéle udělovanou a jednu z nejvýznamnějších mezinárodních cen určených dramatičkám píšícím pro anglicky mluvené divadlo.

Výrazně se prosadila také jako filmová a televizní scenáristka. Za svůj filmový debut *Lady Macbeth* obdržela British Independent Film Award za nejlepší scénář. Podílela se na seriálech *Boj o moc*, *Normální lidi*, *Rozhovory s přáteli* a *Smrtící podoba*. Je autorkou či spoluautorkou scénářů k filmům *Matky a jiné lásky*, *Irský zázrak*, *The End We Start From* a *Die, My Love*. S divadelním režisérem Samem Pritchardem má dvě děti.

ANATOMIE SEBEVRAŽDY Z DALŠÍCH ÚHLŮ

Inscenace otevírá témata mateřství a mezigeneračního přenosu i otázku, nakolik nás určuje to, co jsme zdědili, a zda můžeme svůj vlastní příběh změnit. V časopise *Moderní divadlo* na ni navazuje pět textů a rozhovorů, které její témata nahlízejí z osobní, psychologické, biologické, divadelní i hudební perspektivy.

NAJEDNOU UŽ NEJDE JEN O MĚ

Jak mateřství promění způsob, jakým člověk přemýšlí o sobě, o práci i o druhých? **Herečka Petra Tenorová**, která v inscenaci ztvárňuje postavu Carol, v rozhovoru vypráví o návratu na jeviště po rodičovské dovolené, o větší empatii i schopnosti hlídat si vlastní hranice a o každodenním balancování mezi divadlem a rodinou.

MATEŘSTVÍ VE SVĚTĚ VÝKONU

Co znamená být matkou ve společnosti, která oceňuje především výkon, produktivitu a viditelné výsledky? **Psycholožka Nikola Frollová** v esejí píše o mentální zátěži, nekonečném koloběhu péče, společenských očekáváních i rozporuplných pocitech, které mohou mateřství provázet.

CO VŠE SE PŘENÁŠÍ Z GENERACE NA GENERACI

Nakolik si svůj život utváříme sami a nakolik si v sobě neseme zkušenosti generací před námi? Může se stres, hlad, trauma nebo dlouhodobá zátěž rodičů nějak proplat i do života jejich dětí a vnoučat? **Biolog Jaroslav Petr** v článku přibližuje současné poznatky o epigenetické dědičnosti a ukazuje, proč je představa „dědičného traumatu“ fascinující a zároveň i mnohem složitější, než jak se někdy zjednodušeně podává.

ANATOMIE SYSTÉMU

Alice Birchová neustále hledá nové možnosti dramatického psaní. Forma pro ni přitom nikdy není samoučelným experimentem, ale způsobem, jak přemýšlet o rodině, moci, genderu nebo traumatu přenášném mezi generacemi. **Divadelní publicistka Ester Žantovská** v článku píše o tom, proč je pro Alici Birchovou nejdřív nutné najít strukturu a teprve poté příběh.

LEHCE NAZNAČIT, DOTKNOUT SE, POMALU ODSTOUPIT A POZOROVAT

Jak může hudba v divadle fungovat, aniž by divákovi říkala, co má cítit? A jak se skládá hudba k divadelnímu scénáři, který už sám připomíná partituru? **Skladatel a hudebník Filip Míšek** v rozhovoru přibližuje, jak může hudba ovlivňovat tempo a atmosféru inscenace a do určité míry přebírat i roli vypravěče.

JAKO LUŠTIT PODIVNÉ SUDOKU

ROZHOVOR S ADÉLOU ŠOTOLOVOU,
ZPOVÍDÁ LENKA VEVERKOVÁ

Jak se překládá hra, v níž záleží nejen na významu slov, ale i na tom, na kterém řádku se text nachází, kde přesně přijde pauza a která replika zazní současně s jinou? Překladatelka Adéla Šotolová popisuje práci na neobvyklém textu Alice Birchové, jehož přesná forma ji nakonec přivedla až k excelové tabulce.

Scénář *Anatomie sebevraždy* vizuálně připomíná spíš partituru než klasický dramatický text. Jak jste se v něm při prvním čtení orientovala?

Hra je napsaná tak, že má čtenář před sebou všechny tři dějové linie souběžně: text je graficky rozdělený do tří vertikálních sloupců a každý z nich patří jedné z hrdinek. Při prvním čtení jsem se proto nejdřív snažila zorientovat v jednotlivých postavách, časových rovinách a vzájemných vztazích. Čím víc jsem se do textu nořila, tím víc mě fascinovalo, jak precizně je vystavěný. Tři zdánlivě samostatné dějové linie se postupně propojují v symfonii tří ženských osudů.

Alice Birchová pracuje s pauzami, překrýváním replik, ale dokonce i s mezerami, interpunkcí nebo velkými písmeny uprostřed vět. Co všechno musí překladatel hlídat u textu, v němž je nositelem významu i jeho grafická podoba?

Zpočátku to byla právě kvůli grafické podobě textu docela výzva. Hra má tři plány a přesně určený je každý řádek i každá tečka. Po několika pokusech, kdy se mi text neustále „rozsypával“, mi manžel vytvořil neprůstřelný mustr excelové tabulky a v té jsem pak přeložila celý text. To, co se zpočátku jevilo jako omezení, se nakonec ukázalo jako výhoda: nutilo mě hledat co nejpřesnější a přitom úsporné formulace. Každé slovo muselo vystihnout význam originálu a současně se vejít na přesně určené místo. Repliky navíc musely fungovat ve všech sloupcích i řádcích zároveň, takže jsem si občas připadala jako při luštění podivného sudoku.

Zmiňujete, že repliky musely fungovat ve všech sloupcích zároveň. To je obzvlášť patrné v pasážích, kde Carol, Anna a Bonnie v různých situacích používají stejné věty. Bylo obtížné najít českou formulaci, která by fungovala ve všech třech kontextech a přitom odpovídala každé z postav?

Ano, v textu najdeme hned několik míst, kde se všechny tři hrdinky protnou ve stejné nebo podobné replice. Právě tyto momenty zdůrazňují, že jejich příběhy mají společného víc, než se může na první pohled zdát. Snažila jsem se proto pokaždé najít takový výraz, který by fungoval ve všech třech situacích a zároveň odpovídal charakteru každé z nich.

Tvůrci inscenací *Anatomie sebevraždy* přirovnávají práci na této hře k vytváření tří souběžných inscenací. Měla jste podobný pocit při překladu?

Můj počáteční pocit, že překládám tři hry najednou, se vytrácel s každým dalším čtením, protože už jsem chápala, jak spolu jednotlivé příběhy souvisejí a jak do sebe zapadají. Autorka uvádí, že samotný text vznikl metodou „rozepsání“ dialogů přes celou stránku, nikoli postupně, po jednotlivých sloupcích, a tím zdůraznila, jak moc jsou jednotlivé příběhy organicky propojené. Při překládání jsem se proto nejdřív pokoušela postupovat chronologicky po řádcích, ale bylo náročné neustále přeskakovat mezi postavami z různých časových rovin. Při překládání se snažím najít klíč ke každé postavě, abych zachytila její způsob vyjadřování i proměnu, kterou v průběhu hry prochází. Zvolila jsem proto zlatou střední cestu: jednotlivé příběhy jsem překládala po větších částech a střídala je po několika obrazech.

Hru máte důkladně prozkoumanou. Je podle vás v textu něco, čeho si při prvním čtení nebo zhlédnutí nemusíme vůbec všimnout?

Při prvním čtení se čtenáři mozaika příběhu teprve skládá, protože hra má mnoho vrstev. Čím déle jsem s postavami žila, tím více jsem mezi nimi objevovala nové souvislosti – v situacích, slovech i motivech, které se vracejí jako ozvěna a pokaždé získávají trochu jiný význam. Divák má oproti čtenáři nebo překladateli možnost sledovat všechny tři příběhy současně a vnímat jejich vzájemné souvislosti v jednom časoprostoru. Sama už se moc těším, až budu z hledišť sledovat, jak tato divadelní rodinná saga ožije. Věřím, že na jevišti objevím ještě spoustu dalších souvislostí, které mi při překládání od stolu unikly.

NE VŽDY TO JE ŠPATNÁ NÁLADA

Deprese může přijít v kterémkoli období života. Těhotenství, porod a první měsíce s dítětem ale představují období velkých tělesných, psychických i životních změn, během něhož se mohou duševní obtíže objevit poprvé nebo se znovu vrátit. Jak rozeznat běžný pokles nálady od deprese a čím jsou specifické psychické potíže spojené s obdobím po porodu?

DEPRESE

Deprese není jen špatná nálada nebo období smutku. Jde o duševní onemocnění, které ovlivňuje prožívání, myšlení i každodenní fungování člověka. Mezi časté příznaky patří dlouhodobě pokleslá nálada, ztráta zájmu a radosti, únava a nedostatek energie, poruchy spánku nebo stravování, obtíže se soustředěním, pocity viny a beznaděje. U závažnější deprese se mohou objevit také myšlenky na smrt nebo sebevraždy. Deprese může postihnout člověka v kterémkoli období života a obvykle nevzniká z jediné příčiny. Roli může hrát biologická dispozice, dlouhodobý stres, náročné životní události, vztahové nebo sociální okolnosti i předchozí zkušenost s duševním onemocněním. Depresi je možné léčit, nejčastěji psychoterapií, léky nebo jejich kombinací.

POPORODNÍ BLUES

Krátce po porodu se u mnoha žen objevuje tzv. poporodní blues neboli baby blues. Souvisí s prudkými hormonálními změnami, fyzickým vyčerpáním, nedostatkem spánku i náročností nové životní situace. Může se projevovat plačtivostí, podrážděností, úzkostí, přecitlivělostí nebo rychlým střídáním nálad. Poporodní blues zpravidla nastupuje několik dní po porodu a během přibližně dvou týdnů samo odezní. Pokud však obtíže přetrvávají, zhoršují se nebo začínají výrazně zasahovat do každodenního fungování ženy, může se jednat o poporodní depresi.

POPORODNÍ DEPRESE

Poporodní deprese se podle různých studií objevuje přibližně u každé páté ženy. Nemusí propuknout bezprostředně po narození dítěte, ale může se rozvinout i během následujících měsíců. Vyšší riziko mají mimo jiné ženy, které depresi nebo jiné psychické obtíže zažívaly již před těhotenstvím. Projevy jsou podobné jako u deprese v jiných obdobích života: dlouhodobý smutek nebo prázdnota, ztráta radosti, úzkost, vyčerpání, poruchy spánku, beznaděj či pocity viny. Přidat se mohou pocity selhání v roli matky, obtíže navázat vztah k dítěti nebo pocit ztráty vlastní identity. Na psychickém stavu se mohou podílet hormonální a biologické změny, nedostatek spánku, náročný porod, nedostatek podpory, osamělost i zásadní proměna dosavadního způsobu života. Poporodní deprese nevypovídá o tom, zda žena své dítě miluje nebo zda je „dobrou matkou“. Pomoci může možnost o svém prožívání otevřeně mluvit a nezůstávat s ním sama, důležité je příznaky nepodceňovat a včas se obrátit na odborníka.

POPORODNÍ PSYCHÓZA

Mnohem vzácnějším, ale závažným stavem je poporodní psychóza, která postihuje přibližně jednu až dvě ženy z tisíce. Nejčastěji se objevuje během prvních dnů nebo týdnů po porodu a může souviset například s bipolární poruchou či jiným závažným duševním onemocněním. Žena může být výrazně zmatená, dezorientovaná, nezvykle aktivní či neklidná, může mít bludy nebo halucinace a její chování může být pro okolí obtížně srozumitelné. Na rozdíl od poporodního blues nebo deprese jde o akutní stav vyžadující okamžitou odbornou pomoc.

KDYŽ OKOLÍ POTÍŽE NEVIDÍ

Psychické obtíže nemusí být pro okolí snadno rozpoznatelné, zvlášť v období po porodu, kdy se únava, nedostatek spánku, nejistota nebo výkyvy nálad do určité míry očekávají. Věty jako „to je normální“, „to zažívá každá“ nebo „to přejde“ mohou být míněny jako uklidnění a snaha dát najevo, že žena není sama. Zároveň ale mohou vést ke zlehčování toho, co skutečně prožívá. To, že je nějaký pocit po porodu běžný, ještě neznámá, že nemůže být vážný nebo že ho každá zvládá stejně. Důležité je ženě naslouchat, ptát se, jak se cítí, co potřebuje a co pro ni můžeme udělat. I obyčejné „jsem tady a poslouchám tě“ může pomoci víc než ujišťování, že bude zase dobře.

MATEŘSTVÍ NEMUSÍ ZNAMENAT JEN ŠTĚSTÍ

Představa, že narození dítěte automaticky přinese ženě pocit naplnění, může sama vytvářet tlak. Mateřství přitom může současně přinášet lásku i vztek, radost i vyčerpání, blízkost i potřebu být chvíli sama. Rozporuplné pocity nejsou důkazem toho, že je žena špatnou matkou. Citlivé mohou být i otázky, které běžně považujeme za samozřejmé: Kdy budete mít děti? Nechcete druhé? Jak to, že ještě nemáte rodinu? Ne každý o těchto záležitostech chce nebo může mluvit. Důvodem často může být neplodnost, ztráta dítěte, náročná zkušenost s těhotenstvím či porodem, psychické obtíže, ale také prosté rozhodnutí děti nemít. Někdy je proto lepší nechat na druhém, zda a kdy téma rodičovství sám otevře.

KDE HLEDAT POMOC?

Pokud se vás některé z témat osobně dotýká a potřebujete podporu:

Linka první psychické pomoci – 116 123
Pro dospělé v psychické krizi, anonymně, zdarma a nonstop.
<https://www.linkapsychickepomoci.cz/>

Další kontakty na krizovou a odbornou pomoc najdete
v rozcestníku organizace Nevypust' duši.
<https://nevypustdusi.cz/kde-hledat-pomoc/>

Informace o duševním zdraví v těhotenství a po porodu a možnostech pomoci nabízí Perinatal.cz a organizace Úsměv mámy.

TVŮRCI

MARIÁN AMSLER

Umělecký šéf a režisér Městských divadel pražských. Vystudoval divadelní dramaturgii a následně doktorandské studium v oboru divadelní režie na VŠMU v Bratislavě. Je spoluzakladatelem a režisérem Divadla Letí v Praze, působil jako umělecký šéf HaDivadla v Brně (2010–2014) a Divadla Astorka v Bratislavě (2015–2018). Jako host režíroval v mnoha slovenských a českých divadlech (Slovenské národní divadlo, Národní divadlo, Národní divadlo Brno, Divadlo Aréna, Divadlo Astorka, Divadlo Andreja Bagara v Nitře, Slovenské komorní divadlo v Martině, Městské divadlo Žilina, Dejvické divadlo, Divadlo Petra Bezruče, Klicperovo divadlo a další). Za své inscenace Čechovových her *Platonova* a *Ivanov* získal dvakrát ocenění DOSKY v kategorii Objev sezony. Inscenace *Platonov* byla oceněna na studentských festivalech včetně mezinárodních. V kategorii Nejlepší režie získal DOSKY za inscenaci *Pohania* (Slovenské národní divadlo, 2012) a adaptace Bergmanova filmu *Fanny a Alexander* v jeho režii získala DOSKY za Nejlepší inscenaci sezony (Slovenské národní divadlo, 2016). Inscenace *Vyhánění Gerty Schnirch* v HaDivadle získala v roce 2015 Cenu divadelních novin za režii. Třikrát byl nominován na cenu Nadace Tatrabanky a za inscenaci *Plantáž* se stal v roce 2010 jejím laureátem. Do roku 2024 působil jako docent a pedagog režie na bratislavské VŠMU. V září 2024 se stal pedagogem na DAMU a kmenovým režisérem Městských divadel pražských, následně i jejich uměleckým šéfem. Připravil zde několik inscenací: *Lazarus*, *Orlando*, *Yerma*, *Geniální přítelkyně*, *Nebesa*, *Farinelli a král*, *Než hvězdy zapadnou a Hříšní lidé města pražského*.

LENKA VEVERKOVÁ

V Městských divadlech pražských působí od roku 2025. Vystudovala DAMU, Katedru teorie a kritiky. Deset let působil jako slovesná dramaturgyně Českého rozhlasu, kde připravila například tituly *Přelet nad kukaččím hnízdem*, *Big Sur*, *Válka Roseových*, *Winton nebyl sám*, *Misery nesmí zemřít* a mnohé další. Je dramaturgyní podcastů *Lyžák*, *Odcizení a Hackerka* a autorkou rozhlasových dramatizací

knih *Spalovač mrtvol*, *Už zase skáču přes kaluže*, *Hlavní přelíčení* a *Pan Theodor Mundstock*. Napsala scénář k novocirkusové inscenaci *Národní sbírka zlozvyků* (režie Tomáš Dianiška) a divadelní adaptaci knihy Irvina Welshe *Noční můry s čápem marabu* (režie Tomáš Ráliš). Je spolutorkou audioseriálu *Sněženky a gangsteři* (režie Tomáš Dianiška) a divadelních her *Noc zlomených nehtů* (režie Tomáš Dianiška), *Příliš krátká telomera* (režie Jan Mikulášek) a *Hříšní lidé města pražského* (režie Marián Amsler). V Městských divadlech pražských dramaturgovala inscenace *Podivuhodný případ Benjamína Buttona*, *Farinelli a král*, *Zničit a Jak se stát jiným*.

ADÉLA ŠOTOLOVÁ

Překladatelka a dramaturgyně. Po studiu teorie a dějin divadla na FF MU v Brně úspěšně absolvovala magisterský program oboru dramaturgie na Katedře alternativního a loutkového divadla pražské DAMU. Jako dramaturgyně spolupracovala s rozličnými divadelními scénami, např. s A studiem Rubín na inscenaci *Pastička*, opakovaně s divadlem Minor (*Hon na Jednorozce*, *Válka profesora Klamna*, *Broučci* a další), s Jihočeským divadlem (*Vajgl*, *Kocourova zahrada*) či s Městským divadlem Kladno (*Othello*). Několik let působila v Divadle Na Fidlovačce, kde pracovala i jako šéfdramaturgyně (např. *Tři holky jako květ*, *Pět ve stejných šatech*, *Babička*, *Magor*, *Famílie* nebo *Sugar*). V divadle Studio DVA je jako dramaturgyně podepsána pod inscenace *Kutloch aneb I muži mají své dny*, *Třetí prst na levé ruce*, *Holky jako květ* a *Lež*. Vedle práce dramaturgyně se věnuje překladům divadelních her (*Pořád jsem to já*, *Třetí prst na levé ruce*, *Pět ve stejných šatech*, *Proměny v zrcadle*) a prózy (*Porodní báby z Osvětimi*, *Divoká Aljaška*, *Nezkrotná Aljaška*).

EVA ZEŽULA

Eva Zežula (Jiřikovská) patří k výrazným českým scénografkám a kostýmním výtvarnicím. Její tvorba zahrnuje činohru, operu i současné taneční a pohybové divadlo. Následující výběr představuje především její současnou a nedávnou tvorbu. Významné místo v její současné práci zaujímají Městská divadla pražská, kde vytvořila scénou, kostýmy či výpravu k inscenacím *Nebesa*, *Geniální přítelkyně*, *Bílá nemoc*, *Neviditelný*, *Yerma*, *Riders*, *Tekoucí písky*, *Romeo a Julie* či *Lazarus*. V Národním divadle v Praze se podílela mimo jiné na inscenacích *Sternenhoch*, *Naši furianti*, *Poe* a *Valérie a týden divů*, v Národním divadle

Brno na inscenacích *Maryša* a *Hotel Strindberg*. Pro Národní divadlo moravskoslezské vytvořila scénou a kostýmy ke *Krvavé svatbě*, pro ostravskou Komorní scénou Aréna výpravu k inscenaci *Soudný den*. Ve Slovenském národním divadle v Bratislavě je její tvorba zastoupena například inscenacemi *Čistý dom* a *Watsonovci*. Dlouhodobě spolupracuje s Lenka Vagnerová & Company a DEKKADANCERS. S Lenkou Vagnerovou vytvořila mimo jiné *Riders* a *Poe* pro Laternu magiku Národního divadla, pro DEKKADANCERS scénou a kostýmy k inscenaci *Jonathan Livingston Racek*. Třikrát byla nominována na Cenu divadelní kritiky v kategorii Scénografie roku – za inscenace *Báby* v Divadle Na zábradlí (2014), *Opilí ve Slováckém divadle* (2023) a *Krvavá svatba* v Národním divadle moravskoslezském (2025). Mezi její dlouhodobé spolupracovníky patří Marián Amsler, Lenka Vagnerová, Michal Dočekal, Martin Františák, Daniela Špinar, Dodo Gombár, Anna Davidová, Jan Antonín Pitínský, Michal Zetel, Jakub Šmíd, Břetislav Rychlík aj.

FILIP MÍŠEK

Hudebník, skladatel. Za hudbu k filmu *Útěk* (režie Agnieszka Smoczyńska) byl v roce 2019 nominován na polských filmových cenách Orly. Je zakládajícím členem kapely Khoiba, se kterou nahrál a autorsky se podílel na čtyřech albech. Jeho debutové album *The Bear is Sleeping Now* vyšlo pod pseudonymem Dikolson v roce 2011 u labelu Minority Records a posléze v roce 2013 v Japonsku u labelu Friend of Mine Records. V roce 2022 vyšlo jeho zatím druhé album *Unbelievable Friendship* u slovenského labelu Weltschmerzen. Skládá hudbu k filmům (např. *Restart*, *Rozkoš*, *Fuga*) a také k divadelním a tanečním představením (např. *Podmínka zániku*, *Antikódy*, *Boys & Girls*).

HERCI

ALEŠ BÍLÍK

V Městských divadlech pražských je od roku 2016. Vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU. Během studia se zapojil do pohybového inscenačního projektu *Muži* Adély Laštovkové Stodolové a tvůrčího dua SKUTR, spolupracoval také se sdružením Tygr v tísní. Hostoval v Národním divadle a v Městském divadle v Mladé Boleslavi. V letech 2013–2015 byl členem činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde si zahrál mj. *Lysandra* ve *Snu noci svatojánské* nebo *Tristana* v *Tristanovi a Isoldě*. Má za sebou účinkování ve více než desítkách filmových a televizních projektů (*Křižáček*, *Atentát*, *Všechny moje lásky*), hlavní mužskou postavu si zahrál v pohádce *Řachanda*. V Městských divadlech pražských jej můžete vidět např. v inscenacích *Neviditelný*, *Pan Polštář*, *Gulliverovy cesty*, *Nana* a *Zabiják a Hříšní lidé města pražského*.

VIKTOR DVOŘÁK

V Městských divadlech pražských působí od roku 2009. Po absolvování DAMU nastoupil do angažmá v Moravském divadle Olomouc, kde se představil nejen na velké scéně, ale také v alternativním Studiu Hořící žirafy spjatém s osobností Davida Drábka. Po třech letech odešel do ostravského Divadla Petra Bezruče. V sezoně 2006/2007 zde získal první místo v divácké anketě za mužský herecký výkon. Dlouhodobě spolupracoval s divadelní společností Aqualung a pohybovým divadlem Veselé skoky. Divákům je dobře známý také z televizní obrazovky a z dabingu. Objevil se v seriálech *První republika*, *Sex O'Clock*, *České století*, *Kriminálka Anděl*, *Ordinace v růžové zahradě*, *Redakce* ad. Hrál také ve filmu Ireny Pavlaskové *Pražské orgie* a ztělesnil postavu Václava Havla ve snímku Slávka Horáka *Havel*. Hostuje v Divadle Viola v inscenaci *Pro tebe má lásko*. Za roli Louise Aronsona v inscenaci *Andělé v Americe* režiséra Michala Dočekala získal roku 2019 Cenu Thálie za mužský herecký výkon. V současnosti hraje např. v inscenacích *Smrt obchodního cestujícího*, *Geniální přítelkyně*, *Farinelli a král*, *Nana* a *Zabiják a Hříšní lidé města pražského*.

ALOISIE FIALOVÁ

Aloisie Fialová je žákyní sedmé třídy waldorfské základní školy. Divadlu se věnuje od malička – začínala v Tanečním studiu Light, dnes působí v divadelní skupině Zjeviště při Klubu Klamovka. Dvakrát získala první místo v národním kole soutěže Kandráska v kategorii dialogů. Hraje na klavír, věnuje se zpěvu a contemporary dance a je členkou skauta. Účinkovala také v několika spotech neziskových organizací. V Městských divadlech pražských hraje v inscenaci *Než hvězdy zapadnou*.

NINA FRIDRICHOVÁ

V Městských divadlech pražských je od roku 2015. Studium činoherního herectví na pražské DAMU dokončila v roce 2012 a již tehdy prokázala svůj výrazný hudební talent v inscenacích Divadla Na Fidlovačce (*My Fair Lady*, *Hvězdy na vrbě*, *Šumař na střeše*, *Babička*) a v Divadle Kalich (muzikály *Vlasy* a *Pomáda*). V roce 2014 nastoupila do angažmá v Městském divadle Mladá Boleslav, kde ztvárnila mnoho výrazných rolí, například Eržiku v *Baladě pro banditu*, titulní roli v Giraudouxově *Ondině*, Oonu Chaplinovou v inscenaci *Chaplin* aj. Účinkovala také v několika projektech pohybového spolku Veselé skoky. Věnuje se sólovému zpěvu a dabingu, nadále hostuje v Divadle Kalich, za roli Evy v muzikálu *Biograf láska* se dostala do širší nominace na Cenu Thálie. Za titulní roli v tango operitě *María de Buenos Aires* v režii a choreografii Lenky Vagnerové byla nominována na Cenu Thálie, za titulní roli v inscenaci *Yerma* režiséra Mariána Amslera získala nominaci na Cenu divadelní kritiky. V současnosti hraje např. v inscenacích *Geniální přítelkyně*, *Ježek*, *Nebesa*, *Zničit* a *Než hvězdy zapadnou*.

MILAN KAČMARČÍK

V Městských divadlech pražských hraje od roku 2016. Vystudoval ostravskou konzervatoř a už během studia hostoval v Divadle Petra Bezruče, ve čtvrtém ročníku dostal nabídku angažmá do Národního divadla moravskoslezského. Po vojenské základní službě se k Bezručům vrátil za svým oblíbeným režisérem Josefem Janíkem. Na obou scénách se představil výraznými rolemi jako např. Romeo, Roberto Zucco, Orestes, Radúz či Julien Sorel, ale i Blanche DuBois ve Williamsově *Tramvaji do stanice Touha*. V roce 2002 odešel se svou ženou Apolenou Veldovou do angažmá v pražském Švandově divadle, kde zůstal do roku

2010. I tady si zahrál zajímavé role. Průběžně také hostoval v Městském divadle v Mostě, v Mladé Boleslavi, v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, ve Strašnickém divadle či v Divadle Na Fidlovačce. V Městských divadlech pražských hraje mimo jiné v inscenacích *Neviditelný*, *Bílá nemoc*, *Soused*, *Geniální přítelkyně*, *Farinelli a král*, *Nana* a *Zabiják* a *Než hvězdy zapadnou*.

DANIELA KAŇKOVSKÁ

Absolvovala alternativní a loutkové herectví na pražské DAMU pod vedením Jiřího Havelky. Po škole s ročníkem založili generační divadlo 11:55 (zapětdvanáct). Předchozí angažmá měla v Západočeském divadle v Chebu a v Divadle A. Dvořáka v Příbrami. Posledních několik let byla členkou Jihočeského divadla v Českých Budějovicích, kde stále hostuje. V Praze ji můžete vidět na jevišti Městských divadel pražských, v divadle Minor nebo v Národním divadle. Je členkou projektu Listování. Vedle divadla se aktivně věnuje sportu. Je kvalifikovaná lektorka hatha jógy.

GABRIELA MÍČOVÁ

Činoherní herectví vystudovala na DAMU, poté nastoupila do divadla Komedie Dušana D. Pařízka a Davida Jařaba, kde byla v angažmá do roku 2012. Ztvárnila zde desítky rolí, nejocenovanější úlohou byla prostitutka Romi ve hře *Odpad, město, smrt* (režie Dušan D. Pařízek). Za ni získala Cenu Thálie a byla nominována na Cenu Alfréda Radoka. Jan Hřebejk inscenaci převedl do filmové podoby a posléze za roli obdržela i Českého lva a Cenu české filmové kritiky. Hrál v řadě filmů i televizních seriálů. V současnosti hostuje v Činoherním klubu a Divadle pod Palmovkou. Mezi její poslední divadelní práce patří inscenace *Moskoviáda* a *Amadoka*, které nazkoušela s Dušanem D. Pařízkem v Divadle X10. Dlouhodobě se věnuje prostřednictvím interaktivního představení *Neubližujme si!* prevenci šikany na základních školách. V současné době připravuje pod hlavičkou Spolek 2012 inscenaci *Neubližuj si!*, která se zabývá problematikou duševních poruch. V Městských divadlech pražských ji můžete vidět v inscenacích *Nebesa* a *Zničit*.

EVELLYN PACOLÁKOVÁ

V Městských divadlech pražských je od roku 2008. Narodila se ve slovenských Košicích. Po studiích na brněnské JAMU nastoupila do angažmá v olomoucké činohře, kde ztvárnila mnoho výrazných rolí, jako

jsou Mahulena ve hře *Radúz a Mahulena*, Tat'ána v *Evženu Oněginovi* či Markétka v obou dílech Goetheho *Fausta*. Rozhodující vliv na její herecké zrání měl režisér Peter Gábor. O jejím výrazném hereckém talentu svědčí Ceny za nejlepší výkon sezony 2000/2001 (Larisa v inscenaci *Bez věna*) a sezony 2003/2004 (Beatrice v *Mnoho povyku pro nic*) a především Cena Thálie 2005 pro mladého činoherce do 33 let. Aktuálně hostuje mimo jiné v divadle U Valšů, kde hraje v inscenaci Arnošta Goldflama *Dámská šatna*, a na Letních shakespearovských slavnostech ve hře *Zimní pohádka* v režii Pavla Kheka. V Městských divadlech pražských nastudovala mimo jiné Janu Eyrovou ve stejnojmenné inscenaci či Doktorku Elišku – Hanuli v inscenaci *Želary*. V současné době ji na prknech MDP můžete vidět např. v inscenacích *Zítřka swing bude znít všude* Ondřeje Havelky, *Geniální přítelkyně* a *Nebesa* v režii Mariána Amslera, *Nana* a *Zabiják* Michala Dočekala či *Můj malý vůdce* v režii Tomáše Ráliša.

TOMÁŠ PAVELKA

V Městských divadlech pražských je od roku 2024. V roce 1994 absolvoval DAMU, obor Činoherní herectví. Působil v CD94 a také v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, kde nastudoval např. *Hráče* v režii Michala Langa. Tři roky působil v Činoherním klubu, kde hrál např. v inscenaci *Zabiják Joe*. Následovalo 13 let ve Švandově divadle, kde účinkoval v inscenacích *Mein Kampf* či *Protest*. Od roku 2016 do roku 2024 byl v angažmá v Divadle na Vinohradech (*Škola žen*, *Konec masopustu*). Spolupracuje s Českým rozhlasem, načetl *Prašinu* Vojtěcha Matochy a *Sestru Jáchyma Topola*. Věnuje se výuce herectví na DAMU. V Městských divadlech pražských aktuálně hraje v inscenacích *Ježek*, *Ofélie OnlyFans*, *Zničit* a *Hříšní lidé města pražského*.

PETRA TENOROVÁ

V Městských divadlech pražských působí od roku 2016. Vystudovala herectví na Janáčkově konzervatoři v Ostravě. V roce 2009 odešla do svého prvního angažmá ve Východočeském divadle v Pardubicích, kde ztvárnila mj. Konstance v *Amadeovi*, Eržiku v *Baladě pro banditu*, Hermii ve *Snu noci svatojánské*, Helenu v *Mrzákovi inishmaanském* a další. Poté byla jeden rok v angažmá v Městském divadle Kladno. Jako Kateřina Horovitzová se účastnila projektu Vlak Lustig. Spolupracovala také s Divadlem Kalich.

V současné době hostuje ve Vršovickém divadle MANA, spolupracuje s divadelní společností Indigo Company a má svůj šansonový večer zvaný *Šansonárium* v Kavárně ABC. Zahrála si i v několika českých filmech a seriálech (*Cukrárna*, *Labyrint*, *Specialisté*, *Sněžný drak* a další), aktivně se věnuje dabingu. Na jevištích Městských divadel pražských ji diváci mohou vidět v inscenacích *Neviditelný*, *Nebesa*, *Zničit* a *Můj malý vůdce*.

PREMIÉRA 24. 10. 2026 V DIVADLE ROKOKO

GRAFICKÁ ÚPRAVA LES KANCŮ.

TY JSI TEĎ
MÁMÁ.

ROKOKO MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ

PRA	HA
PRA	GUE
PRA	GAG
PRA	G

